

Hammartun Skolekorps

1913-2013

Stramhet og Stil

med

Spilling og Smil

i

100 år

1. rekke fra venstre: Karen Rudi Dahl, Håvard K. Brennum, Edle L. Hansen, Sindre K. Brennum, Magnus A. Bolstad, Gustav S. Haugen, Stine V. Hansen, Hans K. Moen, Johanne Hoffmann, Simon Jaccard, Sofie R. Kleven.
2. rekke fra venstre: Edvard S. Haugen, Hedda A. Kristiansen, Albert Øverli, Giedre Gorskyte, Linnea L. Holen, Erle W. Lunde, Vilde Fevang, Inger Marie T. Karlsen, Thilde R. Olsen, Marie Jørgensborg
3. rekke fra venstre: Eline Jørgensborg, Oda Marie Fagerjord, Emma W. Gravrok, Hanne Iren Krokengen, Ane Rudi Dahl, Inger Else S. Larsen, Åsne Rudi Dahl, Filippa Rydstedt, Ragna S. Sørlien.
4. rekke fra venstre: Lars Henning Krokengen, Caroline W. Berntzen, Gina K. Kvernes, Marte Granlund, Kristoffer Jørgensborg, dir. Sigfrid Lohnbakken, Kristian F. Liven, Øystein K. Brennum, Janne Hov, Elias D. Holmen, Ola Jensvoll. Ikke til stede: Torbjørn K. Eriksen.

INNHOOLD

1	INNLEDNING	5
2	HILSNINGER	6
	Fra Styreleder Hammartun skolekorps.....	6
	Fra Kultursjef ved Lillehammer Kommune.....	6
	Fra Rektor ved Hammartun skole.....	7
	Fra Rektor ved Vingar skole.....	8
3	HISTORISK TILBAKEBLIKK	9
	1913: De første toner.....	9
	1914: I barnetoget.....	10
	1918: Dahlsveen inn på arenaen.....	11
	1920 årene: Fem brødre i korpset.....	12
	1924: Landsstevne i Oslo.....	13
	40 år med Dahlsveen.....	13
	1930 årene: Dårlig økonomi.....	14
	1939: Sluttet før krigen.....	15
	1940 årene: Krig og lang pause.....	16
	Arkitekt Kjell Lund: ”Her kommer guttemusikken”.....	16
	1960 årene: Storstevne og jubileum.....	17
	1965: Dahlsveen slutter.....	18
	1970 årene: Jentene kommer.....	18
	1973: Første gang utenfor Norden.....	19
	1980 årene: Første gang i fly.....	20
	1990: Generasjonsskifte.....	22
	2000-tallet - Gjeldaker tilbake som dirigent.....	25
4	UNIFORMER	26
	Uniformen – stramhet og stil.....	26
	Hvorfor ble det marineuniform?.....	27
	”Mysteriet” med de mørke buksene.....	28
	Veterankorpset.....	29
5	TURER	30
	Østerrike sommeren 1988.....	30
	USA påsken 1989.....	31

Heimdal juni 1989.....	32
Løgum Kloster, Danmark 1996.....	32
Bornholm 1999.....	32
Italia 2003.....	32
Kragerøfestivalen 2004	34
Nordsø-Festivalen, Danmark juni 2005.	37
England og Skottland juni 2006	37
Bornholm 2008.....	41
Nøtterøy 2009.....	41
Portugal 2010	41
Gardasjøen 2011.....	42
Kragerø 2012.....	43
Jubileumstur 2013	43
6 LOPPEMARKED OG ANDRE DUGNADER.....	45
Loppemarked og øvrige dugnader.....	45
Utvikling av loppemarkedet	45
Årene med de gode automatinntektene	49
Øvrige dugnader.....	50
7 LEDELSEN	52
8 HISTORIER FRA HVERDAGSLIVET I KORPSET	56
9 BILDER FRA KORPSLIVET	59

1 INNLEDNING

100 år med korpshistorie fortjener en markering!

Historien til Hammartun skolekorps, og før det Lillehammer Guttemusikk, har tidligere vært behørig dokumentert i bokform. Spesielt boka "Her kommer Guttemusikken" fra 1995 og heftet "Marsj og spill i 90 år" fra 2003.

Etter mange runder, både innad i redaksjons- og historisk komite og med styret, ble det denne gangen besluttet å lage et jubileumsskrift som legges på korpsets hjemmeside – www.hammartunskolekorps.com . Tanken er at dette skal være et levende dokument som kan utvikles videre i de neste 100 år. Dermed gis en oppfordring til både nye og gamle korpssmedlemmer om å sende inn bilder og historier.

Vi takker alle bidragsytere så langt.

Vennlig hilsen

Historisk gruppe/redaksjonskomite

Berit K Gundersen

Kristin Haugeng Jørgensborg

Bjørn Arild Gravrok

John Hov

Britt Hov

Truls Hansen

Eini Duedahl Holmen

Pierre Jaccard

2 HILSNINGER

Fra Styreleder Hammartun skolekorps

Kjære jublanter og korpssvenner

Det er en stor glede å ønske velkommen til 100 årsjubileet for Hammartun skolekorps. Korpset har en stabil og solid gjeng musikanter og en svært engasjert og entusiastisk foreldregruppe. Det er godt samhold blant store og små i korpset. Loppemarkedene vi arrangerer hver vår og høst er en viktig inntektskilde for korpset, og også en sosial arena der både barn og voksne blir godt kjent.

Sigfrid Lohnbakken har vært dirigent i mange år. Hun har vært med å bygge opp korpset både musikalsk og sosialt, og har mye av æren for at korpset er der det er i dag. Tusen takk, Sigfrid. Takk også til korpsets styre og støttegruppe for stor aktivitet gjennom hele året.

Vi skal feire jubileet i hele 2013, og et av høydepunktene for musikantene er korpsturen til Spania i juni.

Vi lever etter mottoet: "Stramhet og stil med spilling og smil". Musikantene er stolte av korpset sitt og er flinke til å ta med tradisjoner inn i korpshverdagen.

Gratulerer til en flott, ungdommelig og sprek jublant.

Ingunn Rønningen Kleven

Styreleder Hammartun skolekorps

Fra Kultursjef ved Lillehammer Kommune

Lillehammer kommune gratulerer med hundreårsjubileet!

Vi er en by med sterke korpstradisjoner og Hammartun er jo blant innlandets eldste skolekorps.

Dere har gjennom alle disse årene gitt oss mange fine opplevelser og representert kommunen vår på en utmerket måte utad.

Å spille i korps er en av få fritidsaktiviteter der barn og unge på ulike alderstrinn kan spille på samme lag. Dessuten er det ingen reservebenk for de som vil være med å satse!

Her får man mulighet til å mestre, til å samarbeide og i korpset bygges gode sosiale relasjoner og varig vennskap. Noen lar seg kanskje inspirere til å satse på et yrke innen musikk, mens andre legger grunnlaget for en hobby de kan ha glede av det meste av livet.

Takk for godt samarbeid. Takk også til instruktører og tusener av musikanter og foreldre som har stått på for korpset gjennom hundre år.

Lykke til med jubileet, håper det vil inspirere til fortsatt satsing og rekruttering av nye generasjoner så dere kan glede oss med fin musikk i også mange år framover.

Øivind Pedersen

Kultursjef

Fra Rektor ved Hammartun skole

Til jubilanten!

Til lykke med de første 100 år!

Hammartun skole er stolt og glad for å bære samme navn som byens flotteste skolekorps. Det er alltid en glede å paradere byens gater med dere i front 17. mai, og det er alltid like hyggelig når vi har besøk av dere i andre anledninger også. Lykke til med jubileumsåret og det videre rekrutteringsarbeidet, og tusen takk for godt samarbeid gjennom alle disse årene. Vi satser på at vi sammen holder Hammartuns fane høyt i nye 100 år med stramhet og stil.

Med vennlig hilsen

Mads Furu

rektor ved Hammartun skole

Fra Rektor ved Vingar skole

Til Hammartun skolekorps.

Det er en glede å sende en hilsen til Hammartun skolekorps i anledning 100 års jubileet. Det er intet annet enn en prestasjon å være et aktivt skolekorps i 100 år. Dere har all grunn til å være stolt av den jobben dere har gjort over en årrekke. Vingar skole er stolt og glad for å være bidragsyter og leverandør av musikanter til Hammartun skolekorps. Og ikke minst foreldre som bidrar aktivt i korpsets arbeid.

Det er alltid et flott syn å se dere i 17.maitoget i de nydelige hvite uniformene.

Vet at mange musikanter har hatt mange flotte stunder i det fellesskapet et skolekorps gir musikalsk og sosialt.

Ønsker dere alle et flott jubileumsår og lykke til med de neste 100 år som skolekorps.

Med vennlig hilsen

Ketil Elvevold

rektor Vingar skole

3 HISTORISK TILBAKEBLIKK

*Helge I. Rønning
Anne Hosar*

Årene omkring sekelskiftet 1900 var på mange måter en veksttid for korpsmusikken i Norge. Det ble stiftet musikk korps i byer og bygder. Bortsett fra felespillere og strykeensembler var det korpserne som brakte musikkopplevelser er ut til folk.

Et av verdens og landets første guttemusikkorps ble stiftet av musikkhandleren William Farre i 1901. Det var Møllergatens Skoles Musikkorps i Kristiania.

I Lillehammer var det besøk av Hamar Guttemusikkorps i 1912 som tente gnisten hos en del av byens borgere. Lærer Jan Olstad ved folkeskolen gikk i spissen og fikk med seg O.A. Larsen, Henrik Lødrup, Arnt Astrup, Petter Nilssen, P.T. Helleberg, Bernt Bækkelund, Kristine Halvorsen, Hans Løken og M.A. Lien i arbeidet for å starte et guttekorps.

1913: De første toner

Lillehammer Sparebank stilte seg velvillig med et rentefritt lån på 1.700 kroner. Instrumenter ble kjøpt fra musikkhandler Farre. Musikk løytnant Peter Petersen fra Hamar var behjelpelig i starten og i januar 1913 kunne 42 utvalgte gutter ta til med øvelsene. Så snart man var kommet godt i gang, ble korpsledelsen overlatt til Lillehammer Musikkforenings nyansatte dirigent, Sturla Dahlback. Allerede 17. mai fikk guttekorpsets skarptrommeslagere Rolf Baggethun og Tor Raabe sin debut.

Byhistoriker Karl Halvorsen var blant de utvalgte i guttekorpsset. I en av sine minnebøker om Lillehammer skrev han vel 50 år senere om korpssets første opptreden:

Lillehammer Musikkforening 50-årsjubileum ble feiret med en stor middag i Bankens festsal i september 1913. Vår opptreden med "Guttene kommer" var planlagt som en overraskelse og en hilsen fra oss yngre til "storebror".

Møtet mellom Hammartun Skolekorps og Lillehammer Guttemusikk Veterankorpset i Gågata 17. mai er blitt en populær tradisjon med mange tilskuere.

1914: I barnetoget

Sin første offentlige friluftspredning hadde guttemusikken 17. mai 1914. I et avisreferat het det:

Barnetoget i år var meget vakkert - større enn noensinne. En stor attraksjon hadde det også å by på, idet guttemusikkorpset for første gang spilte offentlig. De kjekke gutter i sine kledelige drakter skilte seg fra sin oppgave med bravour. De trakterte sine instrumenter med en enestående dyktighet.

I månedene og årene som fulgte, var guttemusikken engasjert i en rekke små og større begivenheter. Noen turer ble det også anledning til. Ved en konsert på kommunelokalet

Kaupanger i Ringebu fikk særlig bassisten mye ros. Det tilhørerne ikke var klar over, var at Musikkforeningens solide og velvoksne bassist Harald Huse var med som forsterkning. For ikke å vekke for stor oppmerksomhet, var han plassert bak forhenget på scenen.

1918: Dahlsveen inn på arenaen

Etter den første begeistring over det ferske guttekorpsset, meldte problemene seg etter hvert. Økonomien var anstrengt og Farre som fortsatt hadde penger til gode på instrumentkjøpet, purret. Restgjelden ble endelig betalt i 1916.

Dirigentskifte var det også titt og ofte. Dahlback forlot byen allerede i 1914 og ble etterfulgt av Ola Linge. Han var også dirigent i Musikforeningen. Linge sluttet i 1916. Petersen på Hamar var igjen den reddende engel.

Det var stilt store forventninger til den 22-årige Edvard Dahlsveens hjemkomst fra et engasjement ved marinemusikken i Horten. Han ble ansatt som dirigent fra 1. januar 1918, etter at styret hadde innhentet diverse attester bl.a. fra marinemusikkens sjef, O. Hegnander. I første omgang holdt ikke Dahlsveen ut mer enn vel ett år. I sin oppsigelse anførte han at guttene viste mangel på interesse.

17. mai 1919

1920 årene: Fem brødre i korpset

Med de stadige dirigentskifter i korpset var det ikke enkelt å få til stabilitet. I 1920 trådte lærer ved folkeskolen, Daniel Botn. til. Foruten pedagogiske evner viste han seg også som en god musikkinstruktør. Selv om det var mange problemer i tiden, ikke minst økonomisk, greide Botn fram til sin tidlige død i 1925 å skape et godt korps.

I midten av 1920-årene inntraff den sjeldne begivenhet at fem brødre samtidig var med i korpset. Det var Olav, Sigmund, Kristian, Konrad og Jonas Mo fra Gamlevegen. En kan tenke seg hvilket strev det var å holde uniformer til denne store flokken. På denne tiden måtte foreldrene selv sørge for uniformsutstyret. Avdøde Sigmund Mo fortalte at han om våren sørget for å legge melsekker fra Bjølsen Valsemølle ut til bleking på snøen i gårds- rommet. Det skulle bli stoff til nye uniformer.

«Sønner av Norge»: Olav, Sigmund, Jonas, Kristian og Konrad Mo. 1925.

1924: Landsstevne i Oslo

I 1924 skulle guttekorpsset delta på landsstevnet i hovedstaden. I flere dager hadde Sigmund henvendt seg til faren om at uniformene snart måtte sys. I tillegg til sin profesjon som lutprodusent og kolonial handler, var Simen Mo også hobbyskredder. Så sent som dagen før avreise til Oslo var det ikke antydning til uniformer hjemme hos Mo. Guttene ble nå for alvor bekymret og gjorde seg tanker om at hele Oslo-turen kom til å gå i vasken. «Å, det kommer nok til å bli ei råd», sa far Mo. Stor var gleden da den avreisedagen om morgenen hang nystrøkne bukser på rekke og rad på kjøkkenet i Gamlevegen. Hobbybukser Mo hadde sittet oppe hele natta og sydd bukser til sine fem sønner.

På tur til landsstevne i Oslo med Skibladner i 1924. Dirigent og lærer Daniel Botn troner med hatt i midten.

40 år med Dahlsveen

Etter dirigent Botns død trådte igjen Edvard Dahlsveen inn på arenaen. Samtidig ble snekkermester Harald Kristiansen innvalgt i styret. En kan trygt si at en ny æra nå ble innledet for guttemusikkorpsset, med Kristiansen, som en drivende administrator, og Dahlsveen, som ansvarlig for den musikalske utvikling. De to skulle holde det gående i **40 år** før de i 1965 takket av etter et oppofrende arbeid for korpsset. Det var mange guttekorps som måtte gi opp i mellomkrigsårene, og slik hadde det vel gått også i Lillehammer hvis det ikke hadde vært for de to nevnte herrers pågangsmot og standhaftighet.

Dirigent Edvard Dahlsveen

1930 årene: Dårlig økonomi

Ved inngangen til 1930-årene var det dårlige tider med mye arbeidsløshet. Lillehammer Sparebank, som i alle år hadde støttet korpset økonomisk, kom selv i vanskeligheter og satte sitt årlige bidrag ned til kr. 75,-. Det var knapt nok til innkjøpspris på en kornett. Guttene måtte selv gå rundt i byen med innsamlingslister. Befolkningen ga etter evne og viste at de nødvendigvis ville miste guttekorpsset.

Medlemmer av Guttemusikken på Mesnabrua 17. mai 1930 i spissen for bilkortesjen til inntekt for "Ferie og Arbeidshvile. Leif Ramsøy står øverst på lasteplanet og spiller fløyte.

I 1934 var det landsstevne i Oslo, og trass i den anstrengte økonomien ble det besluttet å delta. Opplandske Dampskibsselskap bevilget fri reise med Skibladner begge veier, og ved en marsjrunde gjennom byens gater ble det innsamlet kr126,- som dekket det meste til jernbanebilletter. Mange av guttene som deltok på landsstevnet skulle senere komme til å utgjøre grunnstammen i Lillehammer Musikkforening. Det er nok å nevne navn som Sven Simensen, Kåre Kristiansen, Einar Kleiven, Thorleif Nilsen og Jens Engesveen.

1939: Slutten før krigen

Utover i 1930-årene ble det stort sett å holde seg på hjemmebane for korpset. Det var knapt noe guttekorps i virksomhet utenom Lillehammer i hele fylket.

To gutter som i voksen alder skulle bli landskjent på hvert sitt felt, var med i korpset i midten av 1930-årene. Det var bassist Reidar T. Larsen, formann i Norges Kommunistiske Parti og stortingsmann for SV.

Den landskjente arkitekt Nils Slaatto trakterte fløyte. Arkitektkollega Kjell Lund i firmaet Lund og Slaatto fulgte guttekorpsset fra sidelinjen. De siste toner før krig og okkupasjon blåste guttekorpsset sommeren 1939. Det skulle gå hele åtte år før de hvitkledte igjen viste seg i byens gater.

1940 årene: Krig og lang pause

Virksomheten ble ikke gjenopptatt før i 1946. Det viste seg nemlig vanskelig å få lokale til regelmessige møter, og dessuten var mange redde for at nazimyndighetene ville benytte guttekorpsset i sin propaganda.

Det gikk en tid etter okkupasjonens opp- hør før korpset kom i gang igjen, men sommeren 1946 ble det sendt ut en bidragsliste etter oppfordring fra Odd Strand, for å få midler til å innfri et gammelt lån i banken, og dermed få frigitt instrumentene.

Det gikk forholdsvis lett å få inn penger, lånet ble innfridd, øvelsene begynte igjen og 17. mai 1947 kunne guttemusikken igjen sette sitt preg på barnetoget.

Arkitekt Kjell Lund: "Her kommer guttemusikken"

Arkitekt Kjell Lund laget «*Her kommer guttemusikken*», i Barnetimen for de minste i 1958 på bakgrunn av minner fra Lillehammer i 30-årene. Marsjen ble en gjenganger i NRKs ønskekonsert fra 1958 og en årrekke fremover, og ble tilegnet Lillehammer Guttemusikk. Kjell Lund ble den 14.02. i 1977 utnevnt som æresmedlem i Hammartun Skolekorps, og mottok et eksemplar av den blå båtlua.

Kjell Lund får Hammartun Skolekorps' lue som æresmedlemstegn, 14.2. 1977. Fra venstre står Jan Terje Flatmoen, Lise Nyeggen, Kjell Lund og Bjørn Aune.

GUTTEMUSIKKEN

Allegretto

Der kom-mer gut-te-mu-sik-ken hur-ra, gut-te-mu-
 sik-ken ja, se midt i tra-fik-ken kom-mer gut-te-mu-sik-
 ken. Og du, så fi-ne de er de ha'kke van-li-ge
 klær men u-ni-for-mer som er al-de-les
 ny-e. Ja, se der! Men jeg kan
 og-så mar-sje-re rundt stu-e-bor-det
 vårt og væ-re vel-dig kjekk og fin. Ba-lim-
 pam-bim-pam-pa-ram-pim-ba-lim-pam når
 jeg skal gå og leg-ge meg i py-ja-mas-en min.

1960 årene: Storstevne og jubileum

24.-25. juni 1961 sto guttemusikkorpset som arrangør av et stort landsstevne.

Det deltok 110 korps med over 6.000 utøvere. Det sier seg selv at delte var et voldsomt løft. Alt som heter forsamlingslokaler fra Vingrom i syd til Jorekstad i nord ble tatt i bruk til innkvartering. Hovedkomiteen med formann Kjell Svaet og de mange medhjelpere hadde et stort arbeid med å bringe det hele vellykket i havn.

Korpsets 50-års jubileum i 1963 ble feiret med fest i Banken. Utøverne var det selvfølgelige midtpunkt, men også de gamle veteraner satte sitt preg på festen. Syv gjenlevende musikere fra startåret ble presentert fra scenen. Utrettelige Karl Halvorsen kåserte om korpsets barndom.

1965: Dahlsveen slutter

Ved utgangen av 1965 takket Dahlsveen og Kristiansen av etter årrekke's fortjenstfull innsats. De to veteraners fratreden skapte straks en ny situasjon for korpset. Etter at Edvard Dahlsveen la ned taktstokken ble John Johannesen korpsets dirigent. Han holdt det gående i tre år. Deretter fulgte Norvald Kleiven i to perioder frem til 1974. Kleiven var en dyktig og bestemt instruktør.

1970 årene: Jentene kommer

Det skjedde mye med guttemusikken ved inngangen til 1970-årene. Jentene hadde gjort sitt inntog i rekkene tre år før og et navneskiftet fra guttekorps til skolekorps måtte komme. Enda mer aktuelt ble et navneskiftet da Lillehammer Folkeskole ble omdøpt til Hammartun Skole.

Navnespørsmålet satte sterke følelser i sving og var en stadig tilbakevendende sak på styremøter og årsmøter. Navnesaken ble endelig avgjort på ekstraordinært årsmøte i april 1971. Det forelå hele seks forslag til navn, men Hammartun Skolekorps seiret ved den endelige voteringen. Nå forlot korpset Mjøsegenenes krets for å slutte seg til Gudbrandsdal krets. Hammartun Skolekorps var senere en trofast deltaker i kretsens årlige stevner.

Skolekorpset har mange felles opptredener med Lillehammer Guttemusikk Veterankorpset. Herfra en konsert i Kulturhuset Banken.

1973: Første gang utenfor Norden

I 1973 fylte korpset 60 år og hadde en hektisk sesong. For første gang ble det planlagt en tur utenfor de nordiske land. I tiden 22. juni til 1. juli gikk jubileumsturen til Nederland via Danmark og Tyskland. Turen ble muliggjort ved inntekt av et stort lotteri. Hele 32.000 lodd ble solgt. En særlig stor innsats gjorde familien Nyeggen ved å selge 26.000 av loddene.

Sigmunn Plassen, en sindig østerdøl, var nå i noen år dirigent for korpset. Han var oboist i byorkesteret og var orientert mot konsertmusikk. Å lede gatemarsjer var han bare så måtelig begeistret over.

*På Stortorget etter hjemkomst fra turen til Holland.
Anni Nyeggen er tamburmajor. Ellers' gjenkjennes. 1. rekke fra venstre, bakover: Elin Mokstad, Bodil Amundsen.*

*2. rekke: Kari Engen, Mona Eriksen, ukjent, Bodil Sunde, Gerd Svendsrud, Frank Jensen.
3. rekke: John Gaukstad, Bente Bye, Odd Egil Rønning, Lars Tunli, Rolf Birger Bakken.
4. rekke: Bjørn Larsen (bak tamburmajorens*

*hatt), ...Doseh, Erik Aune, Berit Halstrøm, Einar Larsen, Jon Arne Christensen.
5. rekke: Heidi Jensen, Morten Knarrum, Wenche Pedersen, Randi Botnan, Frank Andersen, Torkel Amundsen.*

Det ble derfor til at Knut Graftaas, som selv hadde to barn i korpset, påtok seg oppgaven som marsjinstruktør og korpsfører. Da Plassen i 1981 forlot byen, var Erik Sørlien korpsdirigent et års tid. I 1982 overtok så Knut Graftaas ledelsen av korpset. Han hadde en egen evne til å stimulere utøverne og fikk de til å bli i korpset ut over tiden som er vanlig for skolekorpsmusikere.

1980 årene: Første gang i fly

En vel tilrettelagt jubileumskonsert i Lillehammer Kino innledet 70 års jubileet i 1983.

Hammartun Skolekorps 70 år.

Første rekke fra venstre: Ingunn Tangnes, Kristin Sandum, Tina Irene Rustadstuen, Elin Olsen, Unn Tone Løkken, Lise Nyeggen, dirigent Knut Graftaas, Line Kvalheim, Kristin Halvorsen, Vidar Hansen, Kai Rune Bakke, Eva Rønning.

Andre rekke fra venstre: Kjetil Haslie, Kirsti Ween, Iren Ødegård, Ellen Rydjord, Kjersti Graftaas, Kjersti Worum, Tone Hagen, Marit

Torgersen, Bernt Larsen, Eli Riis, Steinar Iversen, Ståle Hanestad-Roterud, Tone Rydjord, Mari Kjølsest, Grethe Torkildsen, Hans Christian Iversen, Trine Øversveen, Hege Jansen, Marianne Bjøkne, Hans Martin Delphin.

Tredje rekke fra venstre: Tamburmajoor Torill Hansen, Ingunn Kval, Lise Evenrud, Kari-Anne Olafsen, Ellen Traaseth, Hans Morten Graftaas, Lars Flatmoen, Atle Granbu, Audun Jensvoll, Per Halvorsen, Reidar Bental,

Roger Berntzen, Gunn Marit Møller, Gerd Hege Kleven, Anne Marit Tangnes, Ellen Svarverud.

Fjerde rekke fra venstre: Geir Karsten Riis, Bjørn Rønning, Trond Andersen, Øystein Eide, Jon Arne Johansen, Bjørn Tore Kristoffersen, Ståle Hamnes, Stig Kjetil Haugsvær, Knut Ivar Rønning, Yngve Nygård, Anders Vold,.

De som ikke er med på bildet: Jon Erik Knutsen, Mette Kari Worum, Kirsten Torkildsen, Karl Arild Berg.

7. juni gikk ferden til Pula i Jugoslavia (Kroatia). For første gang var utøverne i Hammartun Skolekorps oppe i fly. Oppholdet ved Adriaterhavet var i alle deler vellykket. Det ble arbeidet svært aktivt på økonomisiden i denne perioden. Det var særlig damegruppa som sto på sent og tidlig. Alle muligheter ble utnyttet. Loppemarkeder, kakelotterier, tombolaer og ikke minst bingokvelder var gode inntektskilder.

Arrangementer av sosial karakter for utøverne bidro også til å sveise korpsets medlemmer sammen.

I 1985-86 var korpset på sitt største, med mellom 70 og 80 utøvere. I september 1986 feiret Hammartun skole 100-års jubileum med besøk av kronprins Harald og kronprinsesse Sonja. Skolekorpset var selvsagt i ilden. Det var siste gang Knut Graftaas opptrådte offentlig med korpset. Etter eget ønske fratrådte han ved årsskiftet 1986/87.

Etter at Knut Graftaas sluttet som dirigent, var det også formannsskifte. Harald Moen overtok som leder etter Ola Roterud og Botolv Gjeldaker begynte som dirigent i januar 1987. 75-års jubileum sto for døren og det skulle markeres med tur til Østerrike.

I mars 1989 gikk turen over alle turer til USA med opptredener i Florida og i New York. Amerika-ferden varte i 12 dager. Et samarbeid med kirurgen og kunstneren Kaare Nygaard skulle sikre økonomien, men dessverre døde Nygaard før avtalen var i orden og korpset satt igjen med en stor gjeld å betjene. En imponerende dugnadsinnsats av alle foreldrene i korpset gjorde at Hammartun Skolekorps ved inngangen til OL i 1994 igjen var gjeldfritt.

Ellers hadde korpset mange spilleoppdrag dette året og var også med på kretsstevne i Sør-Trøndelag. I 1989 hadde Hammartun 79 medlemmer og 17 aspiranter.

1990: Generasjonsskifte

I 1990 var det på nytt et stort generasjonsskifte. Mange av de eldste hadde holdt ut for å bli med på den store Amerika-turen, nå overlot de plassene til den yngre garde. Oppkjøringen mot OL gjorde at aktiviteten var stor, både på spillesiden og dugnadssiden. Deltakerlandsbyen som ble bygget på Jørstadmoen, ble vasket ned av entusiastiske Hammartun foreldre etter at snekkerne så vidt var ferdige. Det ble mange hytter å rengjøre etter hvert.

I 1991 var korpset ansvarlig for det første kretsstevnet i Oppland krets etter sammenslåingen med

Mange "kjendiser" har vært innom Hammartun Skolekorps. Ved 75-års jubileet prøvde den utflyttede lillehamringen Mentz Schulerud fløyta til Cecilie Vinje Simensen.

Gudbrandsdal og Mjøsegenenes krets. Rundt 1700 musikere deltok. Senere gikk turen til Lillehammers danske vennskapsby Hørsholm, og ellers deltok korpset på Skjærgårdsfestival på Nøtterøy.

17. mai i Stockholm

I 1992 var korpset invitert av Den Norske Ambassade og NK-Varehus til Stockholm for å spille under Norske Dager i byen. Oppkjøringen mot OL var i gang. Musikantene hadde nok ikke noe imot å være borte på nasjonaldagen, men det var tydelig av savnet av de hvitkledde var stort her hjemme under feiringen.

Senere på året dukket Hammartuns musikanter opp i TV-ruta rett som det var. Både under et Tande P-program fra Sportsplassen og et OL-program i Dagsrevyen, kunne stolte foreldre bivåne sine håpefulle i stram positur.

Hektisk før OL

1993 ble enda mer hektisk enn de foregående. Vinteren igjennom var det gjerne ett spilleoppdrag pr. uke. Lillehammer arrangerte NM på ski og Hammartun Skolekorps spilte. LOOC hadde mange store møter i Lillehammer og to ganger spilte musikantene for dem. I mars var det World Cup med nytt spilleoppdrag. For riktig å reklamere for OL-byen, reiste korpset til Falun og spilte under VM på ski. Alle de vinterlige opptredener førte til at korpset fikk sydd hvite og blå vinteruniformer i ull. De var tegnet av Tone Hagen, et tidligere korpsmedlem, som gikk på Vargstad videregående skole.

Korpset feiret 80 år i 1993 og hadde jubileumskonsert i Kulturhuset Banken.

Ellers var det også en tur til Oslo under Gardens Dag og deltakelse i Spill-Levende- festivalen på Lillehammer i juni. I juli gikk jubileumsturen til Euro-Disney i Paris med flott parade i parken og besøk inne i selve verdensbyen Paris.

Under OL i februar 1994 ble de nye vinteruniformene tatt i bruk, og korpset ble filmet av TV både i bob- og akebanen og på inn- marsjen og ved spilling på sletta i Lysgårdsbakkene.

Ellers spilte korpset sammen med de andre korpsene under åpningsseremonien i Paralympics og seks av musikantene korpsene deltok i medaljeutdelingen.

Fast eiendom ingen suksess!

Etter OL-94 kjøpte korpset en av de små buene som ble brukt under lekene. Meningen var å få et fast sted å ha tombola. Det ble aldri mulig å få plassert bua, og i 1997 ble den solgt igjen. Fast eiendom var ingen suksess for korpset!

Jubileums året 2003 er det Jenny og Geir Aaløkken som stiller med hele familien i korpset. Foruten de fire musikantene er mor leder for Støttegruppa. Fra venstre: Hilde Sofie, Ragnhild, Ole Sivert og Stig Henning

Etter OL ble det startet aktiv jobbing med rekruttering. Korpset var i 1995/96 nede i 31 musikanter og 12 aspiranter. Korpsbevegelsen konkurrerer med mange andre fritidstilbud for barn, og det var vanskelig å skaffe stabil dirigenttjeneste og solid opplæring. I 1997 var korpset nede i 25 musikanter, men samtidig var aspirantantallet steget til 22. Gjennomsnittsalderen hadde falt til 12 år.

Korpsledelsen fikk virkelig prøve hva det vil si å bygge opp igjen et korps. Først ble driftsåret lagt om. De fulgte nå kalenderåret og ikke skoleåret. Videre ble det etablert juniorkorps og aspirantkorps slik at ikke spranget opp til hovedkorpset skulle bli for stort.

Medlemstallet stiger

I 1998 hadde Hammartun totalt 40 medlemmer som var med på tur til lekeparken Tusenfryd utenfor Oslo. Året etter hadde medlemstallet i hovedkorpset steget til 27, med 18 juniorer og 10 aspiranter. Gjennomsnittsalderen i hovedkorpset var 13 år og Hammartun hadde hyret 21 instruktører, både privat og gjennom musikkskolen.

Ved tusenårsskiftet hadde korpset fått 58 medlemmer, 31 i hovedkorpset, 7 juniorer og 20 aspiranter. I 2001 var medlemstallet 61 og gjennomsnittsalderen 13,5 år. Dette året fikk korpset også tre tamburmajorer som byttet på, Kristin Fykse, Ngan Nguyen og Marte Paulsen.

2000-tallet - Gjeldaker tilbake som dirigent

2002 startet med ny dirigent. Botolv Gjeldaker tok over etter nyttår. På mange måter var ringen sluttet. Alle gikk på med krum hals. Oppkjøringen mot 90-års jubileet var begynt.

Høsten 2002 ble forholdene lagt til rette for at juniorene kunne tas inn i hovedkorpset tidligere enn normalt for at de skulle få være med på jubileumskonserter i 2003.

5. april 2003 feiret Hammartun Skolekorps den store dagen i Kulturhuset Banken.

4 UNIFORMER

*Britt Hov
Kristin Haugeng Jørgensborg*

Uniformen – stramhet og stil

Uniformen er korpsets store stolthet, og gir Hammartun et særpreg som vekker oppsikt. Det har gjennom tidene vært mange misunnelige blikk fra andre korps i sine brungule 70-tallsuniformer på stevner og turer. Uniformen er gammeldags, og ikke rent lite upraktisk, men flott er den!

Stramhet og stil er en del av korpsets motto, uniformen bidrar til det. Det er nøye beskrevet hvordan uniformen skal bæres, og det er korpsetsmedlemmene selv som er de strengeste håndheverne av regelverket. Litt forvirrende er det for nye foreldre, med mansjetter og krager som skal kneppes av ved vask og skal på igjen etterpå. Og en hvit uniform må som regel vaskes og strykes etter bruk. Det er krav til sko, fletter og hårpynt. Men når korpset står oppstilt 17. mai og ved andre anledninger er det et vakkert syn.

Uniformen slik den brukes i dag, er lett gjenkjennelig fra oppstarten i 1913. Noen få variasjoner underveis har det vært. Den har hvit overdel, hvit bukse eller foldeskjørt, blått magebelt, mansjetter, matroskrage, sløyfe, hvite hansker og blå båtlue. Jentene skal ha hvite knestrømper, langt hår skal være flettet med mørk strikk. Alle skal ha svarte sko.

Til OL i 1994 fikk korpset en vinteruniform. Dette er en vadmelseoverdel, naturhvit med blått bærestykke. Forøvrig brukes den sammen med vanlige klær.

I tillegg har vi korpsgenser med logo, pikèskjorte og caps til bruk ved mer uformelle anledninger. Nytt i jubileumsåret blir også egen vindjakke. Fint å ha på turer og i dårlig vær!

Hvorfor ble det marineuniform?

I 1912 hadde Lillehammer besøk av Hamar Guttekorps. Dette tente gnisten hos en del av byens borgere og lærer Jan Olstad gikk da i spissen sammen med en del andre i arbeidet med å starte et guttekorps. Et Oslokorps hadde også vært på besøk i Lillehammer. Dette korpset hadde marineuniformer og dermed skulle også lillehamringene ha slike uniformer. I tillegg var matrosdresser vanlig penantrekk til gutter tidlig på 1900-tallet.

Rønnaug Jensen som var sydame og hadde en syforretning i byen, sydde uniformene. Marie Rynning broderte merkene som skulle være på armen. Det var skjorta og lua som var det viktigste. Ellers var det ikke så nøye, så de brukte sine egne svarte bukser/ knebukser. Til å begynne med var lua en hvit, rund matroslue, men allerede på bilder fra 1918 er den blå båtlua kommet. I 1921 fikk korpset sine hvite bukser og blå magebelte.

I 1965 ble det gjort plass til den første jenta i guttemusikken. Det var Anne Lise Ellingseter som spilte klarinett. Høsten 1966 var det mange jenter som meldte seg på notekurs for å få lov til å begynne å spille.

Etterhvert som det ble flere jenter med så ble det feil å hete Lillehammer guttemusikk. I april 1971 ble navnet endret til Hammartun Skolekorps. Jentene fikk hvite foldeskjørt.

”Mysteriet” med de mørke buksene

På noen bilder fra 60-tallet dukker korpset plutselig opp i mørke bukser og skjørt i stedet for hvite. Bjørn Bergh kan fortelle om dette:

“Her kommer historikken om de mørkeblå buksene. Etter mange år med reising i uniform, og etter landsdelstevnet på Lillehammer i 1961, så fant styret og Støttelaget ut at det ville være mye

bedre å ha mørke bukser som reiseklær, som vi kunne bruke evt. før 17. mai, og på oppdrag utenom sommersesongen, da gallaantrekket skulle være ubesudlet til de store dagene. Dette var også Edvard Dahlsveen enig i, og til jubileumsturen 1963, som gikk til København, Ålborg og Gøteborg, ble disse buksene med sølvstripe i siden, innkjøpt. De ble første gang brukt på jubileumsfesten i Banken og for første gang i gata under jubileumsoppmarsjen, sammen med Lillehammer Musikkforening som fylte 100 år samme året. En kan skjønne at dette lettet trykket på støtteapparatet rundt korpset, da de hvite buksene var meget sølsamme.”

De mørke underdelene er ikke i bruk lenger, det er også et økonomisk aspekt ved det å ha flere sett til hver uniform.

Veterankorpset

Bjørn Bergh lekte noen år med ideen om å starte opp igjen Lillehammer Guttemusikk. 24 september 1986 ble ideen til virkelighet. Han samlet en del av de som hadde vært med i Lillehammer Guttemusikk og slik ble Lillehammer Guttemusikk veterankorps til virkelighet. Slik har det seg at veterankorpset og Hammartun Skolekorps har samme uniform.

5 TURER

*Botolv Gjeldaker
Britt Hov
Per Arne Paulsen
Ole Magne Bakken
Arnar Nasset*

Å reise på tur er god korpstradisjon som Hammartun har hatt i alle år. Foruten mindre turer til stevner og vennskapsbyger, har det som regel vær en større utflukt hvert tredje eller femte år. Det er på korpstur man virkelig får oppleve det indre liv – både musikalsk og sosialt. Spenningen mellom gammel og ung, regler som skal etterleves og strekkes på, opplevelser og minner for livet, det som ikke skal skje – skjer, den første kjærlighet – en korpstur har alle ingredienser. En korpstur gir fornyet energi til både musikanter, dirigenter og foreldre!

Østerrike sommeren 1988

Vi tok fly til Jugoslavia, og skulle kjøre buss over grensen til Østerrike. Det var mange morsomme episoder på denne turen, og her kommer noen av dem:

Da bussen kom opp på grenseovergangen mellom Jugoslavia og Østerrike ble vi stoppet, og en tollere kom inn i bussen. Han gikk sakte bakover i bussen, men snudde da han var kommet halvveis. Han så vel at det stort sett var barn og ungdom, så det var vel ikke så mye å hente. Da tolleren var på tur fremover i bussen kom det et rop fra bakere del av bussen. Det var vel en av de eldste guttene som ville tøffe seg. «Få den tolleren ut av bussen da». Tolleren snudde seg og svarte på flytende norsk: «Er det meg du snakker til?». Det viste seg at han hadde gått fire år på tollerskole i Oslo, og det var ikke første gang han hadde hatt lignende episoder.

Første oppdrag i Østerrike var at vi skulle marsjere en runde i byen, og marsjen skulle ende opp foran rådhuset. Da vi kom dit stod borgermesteren på trappa, med kjede og dress. Han ønsket oss hjertelig velkommen. Det var veldig varmt denne dagen, og borgermesteren hadde derfor satt frem drikke til korpset inne i rådhuset. Korpsmedlemmene beveget seg inn, og begynte å ta for seg av det fremsatte drikke. Borgermesteren hadde nok forventet seg at vi var et voksenkorps, så drikke som var satt frem var rød- og hvitvin. Korpsmedlemmene var veldig tørste etter oppmarsjen, og flere hadde nok tatt et par glass før vi oppdaget fadesen. Det må her presiseres at mineralvann raskt ble funnet frem.

På tur tilbake til flyplassen i Jugoslavia stoppet vi i en flott by som heter Bled. Her skulle vi ha en oppmarsj. Alle musikantene byttet om i bussene. Dette gikk veldig raskt og fint for seg. Vi stilte opp korpset, og startet opp med retning mot sentrum. Jeg gikk foran korpset, da vi kom til en flott park rett utenfor sentrum. Det var også denne dagen veldig fint og varmt vær, og det var masse folk der. Jeg ga tegn til tamburmajoren at vi skulle ta en holdt, og spille en marsj stående. I det korpset tar holdt, skjer det noe som jeg ikke får med meg, da jeg står foran korpset. Det var nok noen som ikke hadde fått uniformen helt på plass, og det resulterte i at en bukse falt i asfalten. Musikanten rørte ikke på en finger, det hadde han jo fått instruks om. Så han stod der med turkis truse og spilte sin marsj. Formann Harald så hva som skjedde, og stupte inn i korpset. Han fikk akkurat knept på buksa før marsjen gikk videre.

USA påsken 1989

Tidlig om morgenen onsdag 15. mars 1989 reiste vi fra Hammartun skole til Gardermoen. Vi tok fly til J.F. Kennedy i New York. Korpset hadde nesten 80 medlemmer på denne turen, og det var også med nesten 80 andre reisende. Vi hadde gitt alle deltagerne på turen et nummer. Alle hadde dette nummeret rundt halsen, på passet, på instrumentet og på all bagasje. Da vi kom til immigrasjonen på flyplassen, så hadde alle stilt seg opp i nummerrekkefølge. Harald var nr. 1, og jeg nr. 2. Vi gikk frem til hver vår disk, og begynte å forklare at vi var et korps, opplegget vårt osv. Han jeg snakket med satt å så tomt foran seg. Til slutt stoppet han meg og pekte ned på gulvet. Der var det en strek som jeg hadde tråkket på, og det betydde at jeg allerede var inne i USA. Da jeg tok et skritt tilbake kunne han snakke med meg! Men da vi hadde sendt alle i nummerrekkefølge gjennom kontrollen på minimal tid, gjorde han honnør til lua!

Før vi reiste videre til Florida neste dag, hadde vi en guidet tur i New York. Denne ble avsluttet med at vi skulle opp i et av verdens høyeste hus: Empire State Building. Da vi nærmet oss gjorde guiden oss oppmerksom på dette. «Verdens høyeste hus». Ikke alle var like imponert over dette, og det ga god stemning i bussen da følgende kommentar falt fra en av de unge musikantene: «Se, Mc Donalds». Denne lå på andre siden av gaten, og var nok like spennende som verdens høyeste hus.

På en av dagene i Florida spilte vi konsert direkte i Lillehammerradioen. Vi hadde stilt opp korpset ved hotellets badebasseng, og jeg som dirigent stod på bassengkanten. Vi avsluttet konserten med at jeg tok baklengs salto ut i bassenget. Det påstås at plasket kunne høres hjemme på Lillehammer.

Heimdal juni 1989

Vi reiste med buss fra Lillehammer fredag 2. juni, for å delta på Korpsfestival på Heimdal. På lørdagen var det oppmarsj som endte på en fotballbane. Det var veldig varmt også denne dagen, og etter hvert som korpene kom frem til stadion fikk de sette seg ned, og til og med lette på antrekket. Det eneste korpset som holdt formasjonen, og som stod oppstilt under hele åpningen av stevnet var Hammartun Skolekorps. Det var også den gangen krav om «stramhet og stil».

Løgum Kloster, Danmark 1996

Turen til Løgum Kloster i 1996 var en kald og sur fornøyelse. Alle trodde sommeren var kommet, men ikke til Danmark. Korpset spilte og marsjerte og hadde for anledningen laget egen drilloppvisning på byens torg. Dette fikk lederen for festivalen til å beklage at det ikke var satt opp noen premie for beste marsjering. Det var også opptreden i Haderslev og formann Harald ble intervjuet direkte på telefon i lokalradioen.

Bornholm 1999

Danmark skremte ikke på tross av dårlig vær, og i 1999 dro Hammartun til Bornholm på ny festival. 85-årsturen gikk et år forsinket til ferieøya i Østersjøen med en uforglemmelig St.Hans-aften hvor korpset spilte foran et fakkeltog med minst 3.000 festglade mennesker. Kanskje husker mange like godt avslutningen med oppmarsj gjennom nesten folketomme gater og samling på en grønn idrettsplass. Der kom 12 korps inn og stilte seg opp for å spille.

Italia 2003

I Hammartun Skolekorps var det en uskreven regel om at ”store turer” bare skulle gjennomføres hvert tredje år. I 2002 var korpset i Gøteborg – en stor tur, men så ble vi jo 90 år i 2003 og dette måtte jo selvfølgelig markeres på en god måte. Sirmione ved Gardasjøen i Italia ble reisemålet som en 90-års gave til oss selv. Musikanter ble sponset godt, mens ledere og medreisende foreldre betalte tilnærmet full pris.

Korpsturen var godt forberedt. Materialforvalter hadde anskaffet aluminiumskasser som instrumenter kunne pakkes i. Uniform i merkete klesposer og all øvrig bagasje merket på Hammartun-vis. Fane og nystrøkne norske flagg fikk sin plass også. Stramhet og stil skulle etterleves på korpstur. To busser starter opp fra Hammartun tidlig en juni-morgen etter skoleferiestart. Alle er oppspilte og gleder seg til reisen inn til Gardermoen hvor flyet har avreise kl 12.00. For reiseledelsen var alt ståket i forkant med reiseoperatør Eurotravel glemt idet vi satte oss ned i buss-setet.

Brumunddal første stopp – bussen koker. Hva gjør vi? Samler flest mulig inn i en buss som kjører videre og resten får vente på buss-erstatning. Begynn med bagasjeinnsjekk uavhengig av person var også beskjeden til de som kom først til flyplassen. Etter hvert dukket ny buss opp i Brumunddal. Det ble travelt for siste gruppe. Etter litt forsinkelser kom flyet seg av gårde til København hvor det ble en rask transfer til Milano-flyet.

Milano flyplass – solstek og 40 graders varme. Bagasjeheving – to koffert mangler. Og der fikk vi igjen for startkaoset. Hvilke bagasjelapper sto på de savnede koffertene? Oles bagasjelapp sto på Karis koffert osv. Still opp på rekker – bagasjelappsjekk! Slitne og varme satte vi oss etter hvert på noen flotte turistbusser som hadde ventet på oss ganske lenge. Sjåføren som hadde kjøleskap med mineralvann fikk god avsetning – etter hvert betydde det ikke noe om væsken var avkjølt eller ei. Her var det sommer.

Flott busstur til Sirmione og vi fikk alle innlosjert i sine respektive mobil-homes, dvs. stasjonære campingvogner. Super campingplass ved Gardasjøen. Det gjorde godt å få tatt seg en dukkert.

Fine dager med litt spilling, besøk i fornøylespark, tur til Venezia og dovne dager ved sjøen eller bassenget. Det var kos og hygge for alle deltakerne. Om natten ble alle godt underholdt av froskene som levde sitt liv ved bekken - rett bak dirigentens sovevogn!

Høydepunkter ble det flere av, men for mange ble vel spillingen på torvet i Sirmione en helt spesiell opplevelse. Reiseoperatøren hadde på forhånd gitt beskjed om at det ikke var tillatt å spille i sentrum dvs. innenfor bymuren i Sirmione. Det krevdes en masse tillatelser som ikke var lett å få – derfor fikk vi bare spille på utsiden. Men det var jo ikke interessant å spille uten publikum. Vi begynte oppstilling utenfor bymuren. En myndig representant for ”polizia municipale” sto og passet på. Dirigenten vår, Botolv Gjeldaker, mente at en pin fra Lillehammer og en liten samtale med polizia var det som skulle til. En utmerkelse fra Lillehammer by i Norge kom på den myndige politimannens skjortebryst ganske raskt – og selvfølgelig skulle vi få gå inn på torvet. All trafikk ble stoppet og Hammartun Skolekorps marsjerte elegant inn på torvet for en kort marsjkonsert i sommervarmen! På sidelinjen sto en begeistret polizia og reiseledere som dynket musikantene med kaldt vann for å unngå heteslag. Sounds of Sousa lyder utover torvet idet et norsk flagg blir rullet ut av et vindu – 4 etasjer over bakken. Få voksne korpsøyne var tørre da! Og etterpå ville polizia guide oss videre innover byen, men da var det ikke forsvarlig å opptre mer i varmen.

Opplevelsen på torget i Sirmione er skrevet inn i korpshistorien til Hammartun.

Da korpset spilte på Pizza Castello ved borgen, rullet et norsk flagg ut av et vindu.

Kragerøfestivalen 2004

Om Italia var varm, så kan vi ikke si det samme om korpsturen det påfølgende år – i 2004.

Kragerø er normalt en flott og trivelig sommerby, men når værgudene vil noe annet så kan mye sjarm som ellers er der bli borte.

Dette ble en litt mindre luksuriøs tur enn året forut – skole og flatseng i klasserom var tilbudet.

For de fleste er det dette som er den ”ekte korpsturen”. Dagliglivet, og til dels nattelivet, blir spesielt når 30 – 40 personer skal dele rom.

Hammartun hadde meldt seg på marsjkonkurransen i tillegg til oppmarsjer og konsertspilling ellers. Åpningshøytideligheten dro ut i tid. Det var surt og kaldt, men musikantene holdt allikevel ut til alle seremonier var over og vi skulle marsjere tilbake til bussen. Så åpnet himmelens sluser seg idet vi startet marsjeringen. På et øyeblikk var alle kliss gjennomvåte, men armsving og marsjering ble gjennomført med stramhet og stil. Regnet ble ytterligere forsterket av overvann fra hustakene i byen som formelig fløt utover musikantene. Dirigent og for anledningen tubaist, Botolv, tømte tubaen for anslagsvis 10 liter vann! Marsjkonkurransen skulle gå på en løpebane på en idrettsplass. Løpebanen var fylt med rød grus, og regnet gjorde det fortsatt. Hvit uniform og rød grus hører dårlig sammen, men vi fikk dispensasjon til å gå på det grønne gressteppet.

En varm buss sto og ventet og deretter full klesskift på alle. Heldigvis var det ingen som pådro seg noe sykdom som følge av den våte opplevelsen. I slike situasjoner er det også en baktropp som vet å ta vare på barna når de kom under tak igjen. Den samme baktroppen av dyktige reiseledere tok også – som vanlig - fatt på oppgaven med å vaske/stelle uniformene. Etter vask

ble hver krik og krok brukt til tørking – og den påfølgende dag kunne alle stille opp i uniform som vanlig.

Tørking av klær etter åpning av festivalen

Dagen stilt korpset i rene og tørre uniformer til marsjkonkurransen på fuktig rød grus...

Hvite matrosdresser er krevende å holde i orden, men gjør seg veldig bra i gata. Mang en gang har det blitt vist til at det skjer noe med holdningene når uniformen kommer på.

Nordsø-Festivalen, Danmark juni 2005.

Festivalen fant sted i Blokhus. Den siste dagen hadde vi oppmarsj i Aalborg. Korpseene hadde fått forskjellige marsjruter, men skulle til slutt ende opp ved Aalborg gamle rådhus. Der skulle vi få en hilsen fra Aalborg by. Grunnen til at jeg tar med denne episoden er at jeg ble anklaget for barnemishandling av arrangøren!! Da korpset kom frem til rådhuset ble vi stående i marsjformasjon som vanlig, også her som eneste korps. Arrangøren kom bort og sa at vi kunne ta en friere form, hvor jeg da svarte at det var slik vi gjorde ting i Hammartun. Nok en gang et eksempel på «stramhet og stil»

England og Skottland juni 2006

Lørdag morgen klokken syv var alle på plass, og med gyldige pass. Nesten alle hadde også husket bagasjen. En far måtte imidlertid kaste seg i bilen med sekken til guttungen. Han nådde igjen bussen på Brøttum der vi skulle plukke opp Botolv.

Vi ankom Gardermoen i god tid og det var bra. For ikke alle i skrankene hadde ventet 55 musikanter med mye bagasje. May tok kommandoen og snakket med jyplingen. Han bannet og svertet en stund, men når han etter hvert skjønnte at alle faktisk hadde gyldige pass, ble han veldig medgjørlig. Han ble faktisk ganske imponert over at alle hadde alt i orden. Det er Hammartun!

Flyturen til København gikk helt fint. Etter noe ventetid i København var det klart for neste etappe, Manchester. Også denne flyturen gikk helt fint, ingen problemer.

To busser ventet på oss når vi ankom Manchester. Bussjåførene hadde nok ikke ventet så mye bagasje! De ristet mye på hodet, men etter hvert ble alt plassert inn i bussene.

Hotellet, Tulip In, var over all forventning. Høy standard, supre senger, selv om det var bare en stor dyne. Etter en lang reisedag var de fleste slitne, så det ble stille relativt tidlig.

Søndag morgen startet med telefonvekking. Etter en god engelsk frokost med egg og bacon, eller corn flakes eller muffins, Mange muligheter, men alle ble i hvert fall mette. Klokken åtte gikk bussene til York hvor vi blant annet besøkte Viking museet. Det var for de fleste en stor opplevelse, med unntak av lukta. Den var forferdelig.

Vi hadde som vanlig på korpsturer, et samlingspunkt. Der satt det til en hver tid en voksen. Vi telte og telte da vi skulle dra, men manglet en musikanter. Reiseledelsen tok i vei i hver sin retning, men ingen musikanter var å se. Etter en stund kom en telefon om at musikanten alene hadde tatt

strake veien tilbake til bussen. Med alle på bussene dro vi videre. Vi måtte få oss noe å spise. Bussene stoppet på et idyllisk sted, men det viste seg fort at dette stedet ikke klarte å fore hele bunten. Vi dro slukøret videre. Burger King neste. May først. Jo, da dette skulle de klare. Vi bestilte 55 burgere med drikke.

Etter «boka» skulle vi nå innom Aidsensfield, men her måtte det velges. Ikke både Aidsensfield og bading i Scarborough. Flest stemmer fikk bading. Scarborough er en usedvanlig flott by, både med utsikt og lange badestrender. Her var det noe for alle. Noen badet, noen gikk i den idylliske byen, og noen ble i spille-sjappene.

Etter endt busstur kom vi sent tilbake til hotellet uten noen avtale om kveldsmat. Reisekomiteen, og spesielt matkomiteen ble mer og mer desperate. Vi satset på Det store kjøpesenteret på andre siden av veien. I flokk og følge trasket vi av sted. Men det viste seg etter hvert at senteret var stengt for kvelden. Krisemøte i matkomiteen på hjørnet av Hennes & Mauritz og Pizza Hut. Resultatet ble innkjøp av kveldsmat på bensinsjappa på hjørnet og ta maten med tilbake til hotellet. 55 stk. inntok etter hvert sjappa. Var det noe rart at den enslige fyren bak kasse trodde han skulle bli robbet? Vi sørget i hvert fall for at alt av sandwich og nudler ble utsolgt den kvelden.

Mandag tok vi bussen til Old Trafford i full uniform. Der var det dessverre ikke mulig å få spille. Stille var det også da det viste seg at fotballaget var i Nederland for å spille kamp.

Vi dro da tilbake til det store kjøpesenteret, Trafford Center. May og Botolv undersøkte om vi kunne få spille litt. Dette var nok ikke dagligdags der i gården. Men Hammartun fikk som første korps lov til å spille og marsjere inne i senteret. Vi ble hele veien geleidet av den flotte gjengen i røde snipp kjoler. Til slutt ble korpset ledet opp på scenen hvor det ble avholdt en minikonsert. Flotte unger som tar det meste på strak arm. For ikke å snakke om fanebæreren, Per Øyvind. Skulle tro han ikke hadde gjort annet enn å bære fane hele sitt liv.

Tirsdag klokken åtte var vi klare til å forlate hotellet. Frokosten er fortært, koffertene pakket og alle på plass. Vi har en lang busstur foran oss til Stirling i Skottland. Først en stopp i Alnwick Castle – Harry Potter slottet hvor vi inntok lunsj i det fri. Etter en tur rundt på slottet var det inn i bussene igjen. Vi ankom Stirling University utpå kvelden. Her ble vi plassert i leiligheter med fem personer i hver.

Onsdag dro vi i full uniform til Edinburgh Zoo. Botolv ordnet så vi fikk spille både utenfor og inni i dyrehagen. Vi måtte riktignok spille svakt inne, fordi ikke alle dyrene likte korpsmusikk.

En som likte musikken var pingvinen Nils Olav, oppkalt etter tidligere kompanisjef i garden Nils Egelien og kong Olav. Med en gang korpset begynte å spille kom han rundt dammen og stilte seg opp ved gjerde for å høre på. Artig type. Litt senere fikk vi alle se han marsjere sin daglige runde på gangveien.

Torsdag var den store dagen. Military Tatroo. Vi tok bussen til Edinburgh hvor vi startet med en tur opp til det gamle slottet. Et fantastisk byggverk også huser kronjuvelene til dronningen. Mens vi satt der oppe, begynte det å tikke inn meldinger på enkelte mobiltelefoner om terrorister som hadde kapret flere fly både i England og Skottland. Det var heldigvis ikke så alvorlig, men litt ekkelt likevel. Middagen ble inntatt på en italiensk restaurant, hvor vi også feiret bursdagene til Simen og Lars Thomas.

Så vandret vi i flokk og følge oppover hovedgata. Masse folk og masse politi. 9000 skulle på Tatroo. Vi hadde veldig fine plasser! Takk til Per Arne som også hadde sørget for at vi ble annonsert over høyttaleranlegget. Vi hadde spandert billetter på våre to bussjåførere som også koste seg i det fine sommerværet. Det ble en begivenhetsrik kveld. Hvem husker ikke de sveitsiske trommeslagerne?

Fredag startet igjen i full uniform. Vi trengte forresten ingen vekkeklokke i Stirling. Det lå nemlig flere sekkepipekorps på samme sted, og de startet øvingen fem på åtte hver morgen. Vi dro ned til slottet i Stirling. Der møtte vi begeistrede turister som gjerne ville høre oss spille. Ettersom vi ikke fikk spille inne på slottet, ble det marsjering ned gjennom gatene i Stirling. Botolv geleidet oss trygt(?) gjennom gater og kryss. Etter en rask tur tilbake til leilighetene for å skifte, bar det tilbake til sentrum. Noen hadde oppdaget et kjøpesenter!

Lørdag startet også i uniform. Denne dagen skulle vi opp til byen St. Andrews. Golfsportens vugge. Bussjåførene tok en lokalvei for at vi skulle få se litt. For de fleste var det greit, men for noen få ble det litt for svingete. Vel fremme var det tre veldig bleke, ikke spillbare musikanter. Botolv stilte opp korpset. Vi marsjerte i gatene hvor det var mye folk, men ble ganske snart stoppet av politiet. Selv om Botolv hadde en lengre prat med lovens vokter, var det ikke mere spilling og marsjering i gatene. Tilfeldigvis dukket byens gamle borgermester opp. Dette var skamfullt! «Jeg geleider dere ned til stranden hvor dere kan spille». Som sagt så gjort. Det ble en fin konsert i paviljongen nede på «Old Course» med borgermesteren som ivrig tilhører.

Søndag, nok en busstur. Denne gangen uten uniform, skulle vi til byen Perth. Her skulle vi se på Highland Games. Nesten som en god gammeldags Stavsmartna'n. Fult av «buler» med salg av

kilter, smykker og skjerf. Konkurranser med tømmerstokkasting og tevling i beste sekkepipekorps. Noe for enhver smak. Retur til Stirling ble med tog da britiske kjøre- og hviletidsbestemmelser tilsa åtte timers hvile før ny kjøring. Vel tilbake i Stirling hadde vi flaks. Tre minutter etter vi ankom holdeplassen, kom bussen. Men hvor mange av de 55 får bli med? Bussjåføren var ikke verre enn at han loset alle 55 inn. Det ble litt trangt. Så kom politiet. «Skitt» sa sjåføren. Men de skulle bare plukke opp noen «løse fugler» i byen.

Tilbake til leilighetene for å pakke kofferter, smøre niste og rydde i leilighetene. Vi skulle nemlig reise tilbake til Manchester klokken elleve om kvelden. Alle var presise til avreise. Bussturen gikk mye raskere enn det bussjåførene hadde regnet med. Vi var fremme på flyplassen klokken fire! og flyet tilbake til Norge gikk ikke før ti på halv tolv. Vi fant en krok hvor vi kunne sove litt. Ikke akkurat behagelig å ligge rett på gulvet, med politimenn bevæpnet med maskinpistoler over alt, men er man trøtt så er man trøtt. Etter flere timer i sikkerhetskø hvor de fleste ble kroppsvisitert, kom vi oss endelig inn på flyet. Vi kom oss vel tilbake til Gardermoen. Det meste av bagasjen var også med flyet. Det manglet bare to store kasser, en tuba og litt til. Turen tilbake til Lillehammer gikk fort da de fleste sovnet igjen. Vi ankom Hammartun ca. klokken seks, hvor forventningsfulle foreldre ventet på sine kjære.

Bidrag fra familien Nasset/Romundstad fra turene i 2008-2011

Bornholm 2008

Vår første korpstur gikk til Bornholm i 2008. Vi fylte en Bussmann-buss med store og små og hadde det veldig fint på denne nokså utypiske danske øya. Hyggelig å kunne bidra til en hyggelig feiring av St Hans for lokalbefolkningen!

Nøtterøy 2009

Året etter i 2009 deltok vi på Skjærgårdsfestivalen på Nøtterøy, og var bl.a. med på korpsstafett fra Verdens Ende inn til Tønsberg.

Portugal 2010

Turen til Portugal syntes jeg personlig var veldig vellykket; vi bodde på et veldig bra hotell og fikk mange gode opplevelser, alt i regi av Sabra Musikkreiser og deres lokale svensk-portugisisk-talende guide Maya. Vi rakk innom både Lisboa, Sintra og Cabo de Roca per buss, og vi ble også litt kjent i nærområdet Estoril og Cascais. Vi hadde våre planlagte konserter rundt omkring, men noen spontan-opptredener med marsj og musikk er ikke Portugal klar for – der må man søke om tillatelse lang tid i forveien. Men vi fikk faktisk aller nådigst lov til å marsjere en runde foran slottet i Sintra! Hotellet vårt i Estoril ga oss god forpleining og til og med en matpakke på veien da vi dro grytidlig siste dag. Og vi husker jo alle at John Hov og kelner Manuel ble slike gode busser!

Gardasjøen 2011

Korpsturen 2011 gikk til Gardasjøen i Italia, igjen arrangert av Sabra Musikkreiser. Vi hadde lært en del ved å reise med mye utstyr på fly etter Portugal-turen, men italiensk håndtering av spesialbagasje ble en sjokkartet opplevelse. På Malpensa flyplass i Milano ble kassene med grovmessing og slagverk rett og slett kastet inn på golvet i terminalen, og da jeg tillot meg å nevne at dette kanskje ikke var ideell behandling av kostbare musikkinstrumenter så fikk jeg klar beskjed om at nå var jeg i deres land, og jeg hadde ikke noe med å komme her og komme her! Heldigvis var kassene våre solide nok til at vi unngikk skader. Bostandarden på Camping San Benedetto i Peschiera var en del enklere enn i Portugal – noen hadde problemer med å få plass til seg selv når alle instrumenter og bagasje var tatt inn i campingvognene vi bodde i... Men når været er godt og selskapet er hyggelig så blir turen gjerne vellykket også. Vi hadde noen fine turer til Verona, Garda og Sirmione og fikk også badet og solt oss i passe mengder. Noen av oss fikk til og med lagt inn en sykkeltur i flotte omgivelser. Men dette var altså vår siste tur med korpset vårt, og det var nokså vemodig der vi satt siste kvelden sammen med vår kjære korpsfamilie. Styreleder Ingunn Rønningen Kleven kom med mange varme og rosende ord, og for at vi ikke skulle glemme dem så fikk vi overrakt et flott bilde av Lillehammer i vinterlys. Bildet henger på en veldig synlig plass i stua her i Kristiansund.

Lars Henning, Simone, Lisa Malen, Anne Jorunn, Marte, Ragna, Sofie

Kragerø 2012

Sommeren 2012 gikk turen nok en gang til Kragerø, og til Skjærgårdsfestivalen. Korpset reiste til Kragerø på fredagen og til tradisjonell innkvartering i klasserom – den ekte korpsturen – på liggeunderlag i sovepose!

Lørdagen startet med parade og åpning på Gunnarsholmen. På kvelden var det Skjærgårdscruise og St. Hans show. Været var ikke det beste – men stemningen var høy i innkvarteringsarealene. Søndag morgen var det marsjkonkurranse. Korpset kom på en velfortjent 3. plass med 86 poeng og 2. ærespris. Det var kun 4 poeng som manglet opp til 1. plassen. Hammartun skolekorps leverte varene, og levde nok en gang opp til sitt motto: "Stramhet og stil med spilling og smil".

Det var totalt 27 korps med over 1100 musikanter som i parade avsluttet helgen og fremførte fellesnumrene "Gammel Jegermarsj" og "Ja vi elsker".

Jubileumstur 2013

Korpset reiser til Almunecar i Spania, 24.-30. juni 2013. Dette blir en fantastisk tur for vårt unge jubileumskorps!

Den lille byen Almuñécar ligger i hjertet av Costa Tropical bare 80 km fra de to kulturelle byene Granada og Malaga. Med fjellene i bakgrunnen og med utsikt til Middelhavet, ligger Almuñécar oppe i høyden mellom to elver. Byen i seg selv er typisk andalusisk med svingete gater, balkonger dekket med geranium og små solfylte hjørner. Attraksjoner her inkluderer kirken med navn "*Encarnación*" og det arkeologiske museet. Nede på stranden finner man en 19km lang kystlinje med spektakulære klipper, små bukter og lange strekninger av småstein.

Korpset skal bo på leilighetshotellet *Turismo Tropical*.

Leilighetshotellet ligger rett ved San Cristobal-stranden, ca 10 minutters gange fra Almuñécar sentrum.

Stikkord fra programmet:

- Velkomstfest i Arabisk borg
- Strandliv, sol og varme
- Aqua Tropic Badeland!
- Rusle rundt i byen
- Tur til Nerja-grotten og Frigiliana.
- Marsjering i byen og utendørskonsert.
- Avslapning og lekent liv ved det blå Middelhav...

6 LOPPEMARKED OG ANDRE DUGNADER

*Per Arne Paulsen
Ole Magen Bakken
John Hov*

Loppemarked og øvrige dugnader

For å skaffe korpset inntekter har loddsalg, kaketotterier, tombolaer, loppemarkeder, og ikke minst bingokvelder, vært gode inntektskilder. Før OL-94 ble deltakerlandsbyen, som ble bygget på Jørstadmoen til OL-94, vasket ned, og det har vært rundvask av barnehager. Disse arrangementene av sosial karakter for utøverne har bidratt til å sveise korpsets medlemmer og foreldre sammen.

I tillegg har det vært dugnader sammen med andre korps, bl.a. som vakter under ulike arrangement samt Lillehammer-festivalen for skolekorps.

Takket være korpsets støttegruppe har man bl.a klart å gå bort ifra loddsalg og tombola, og satset på andre inntjeningsmuligheter. Korpset valgte å utvikle loppemarkedet, og Hammartun er i dag kjent for sine vår og høst loppemarkeder. Dette har vært korpsets største inntektskilde de siste 15-årene.

Utvikling av loppemarkedet

Etter mange år med loppemarked på Hammartun barne- og ungdomsskole så var tiden inne for å finne et nytt og mer tidsmessig utsalgssted for loppene. Høsten 2002 måtte vi innse at vi ikke hadde flere utvidelsesmuligheter på skolen – da var gymsal, alle ganger, dusjer og ikke minst skoleplassen fylt med lopper. Tunge, lånte telt fra Forsvaret var satt opp på skoleplassen og vi hadde organisert nattevakt for å passe på våre dyrebare lopper utendørs. Noe måtte gjøres, det kunne ikke fortsette slik!

Loppemarked høst 2002: Siste loppemarked på Hammartun skole.

Håkons Hall ønsket Hammartun Skolekorps velkommen og mange spurte seg om dette ville gå bra? Selv med en gunstig leiepris de første to årene – kr 15.000 pr loppemarked, så var det nok en del skeptikere til nyordningen. Til å begynne med skulle vi disponere kun halvparten av den store hallen.

Våren 2003 kunne vi kjøre loppene med bil inn i Håkons Hall – inngangen nord for Kristins Hall ”slukte” både små og store biler. Tilhengere overfylt med lopper kunne kjøre direkte inn til rett plass i hallen. Rigging av loppemarked fikk et helt nytt perspektiv. Det lå fortsatt en kjempedugnad bak fra mange foreldre for å få alt til å gå greit, men håndtering av lopper gikk så mye enklere. Glemte var tunge løfter for å plassere sofaer innerst i gangen på barneskolen.

Loppemarked våren 2003: Første loppemarked i Håkons Hall, og søndre av hallen brukt. Alt kan foregå inne, god plass til alt, en flate og enkelt med transport rett inn i hallen.

Loppemarked høsten 2004: Da ble hele hallen tatt i bruk. Her fra møbelavdelingen

Mange var spente før åpning av dørene for det første loppemarkedet i Håkons Hall. Hadde folk fått med seg flyttingen? Markedsføringsbudsjettet var som vanlig rimelig magert. Suksessen lot imidlertid ikke vente på seg – stinn brakke må være korrekt å si. Første loppemarkedet i nye omgivelser ga 25 % økning i omsetningen – sekssifret omsetning! De fleste skjønnte da at tiden for kalde, våte og krevende dager i skolelokalene var forbi. Litt vemodig sa noen, mens andre mente dette kun var et uttrykk for utvikling.

De påfølgende år har loppemarkedet bare fortsatt å utvikle seg – både som et viktig økonomisk fundament for korpsdriften, men også som et viktig sosialt samlingssted for musikanter og foreldre. Mange tidligere korpsforeldre syns arbeidet med loppemarkedet er så morsomt at de melder seg til dugnad i lang tid etter at barna har gått ut av korpset...

I dag brukes hele Håkons Hall til loppemarked både vår og høst. Man skulle tro at tilgangen på lopper skulle avta når både konkurransen om loppemarked er større, samt det faktum at det er etablert spesialiserte brukt-butikker. Det viser seg imidlertid at mange fortsatt legger ”overskuddsvarer” til side i sine hjem – de kan komme Hammartun Skolekorps til gode. Mao har korpset bygd opp et godt omdømme. En tidligere korpsforelder sa det på følgende måte ifm henting av lopper: «*Vi takker og bukker for alt vi får – unntaksvis får vi med kun søppel, men det meste vi får inn har både en gjenbruks- og salgsverdi. Derfor er loppemarkedet særdeles viktig for korpset.*»

Et godt omdømme er viktig både ift å skaffe lopper, men også for at kundene skal komme igjen år etter år. Det kommer folk både fra Vestlandet og Trøndelag for å oppleve stemningen og salget i Håkons Hall.

Hammartun Skolekorps kan skilte med et av landets best organiserte loppemarkeder, og slikt forplikter også i de kommende år.

Årene med de gode automatinntektene

Hammartun Skolekorps har ikke bestandig hatt den økonomisk handlefrihet som det har i dag. Det har vært trange tider, for eksempel på slutten av 90-tallet. I jubileumssesongen har derimot korpset et økonomisk fundament som delvis er sikret fra noen år med meget gode inntekter fra pengeautomater/kronespill. Utad er nok dette mindre kjent enn loppemarkedet, men korpsets regnskapet viste flere år med meget hyggelige inntekter fra denne kanalen.

En sommer kom det en telefon fra en større automat-entreprenør på Hamar. Han trengte en forening som kunne tilgodeses overskudd fra denne spillvirksomheten. Han skulle installere automater på den nye Mix-kiosken i bygget som huset det nye biblioteket. Politi og senere Lotteritilsyn krevde at overskudd måtte tilfalle frivillige lag eller foreninger. Og det hastet med avgjørelse – hvis ikke Hammartun Skolekorps ville være med så gikk spørsmålet til andre. Kassereren ga det riktige svaret – JA, vi er med. Ingen økonomisk risiko var forbundet med engasjementet.

Første året kom det noen ti-tusen i inntekter inn på korpsets konto. Vel, dette var jo bra. Senere ble disse automatene flyttet til Esso-stasjonen nord for byen og til Haakons Pub. Da tok det etter hvert skikkelig av og i topp-året var det rundt en halv million kroner som kom inn i automat-inntekter. I følge entreprenøren var det automatene som var plassert i Haakons Pub som hadde den største omsetning i Norge. Samtidig pågikk samfunnsdebatten om spilleavhengighet og mange personer som hadde kommet i økonomisk ruin som følge av denne type spill. Det var derfor mange som spurte seg om det ikke var litt umoralsk å tjene penger på andres ulykke – til tross for at dette var lovlige inntekter for mange frivillige foreninger. Myndighetene stoppet etter hvert dette spillmarkedet og bestemte at Norsk Tipping skulle overta ansvaret for pengespill-automater.

Øvrige dugnader

Foruten de vanlige inntektene har korpset hatt noen ekstra-dugnader for å skaffe penger i kassa. Brød-utdeling ga gode penger i reisekassa. En ny type vakuumpakket og delvis stekt brød skulle inn på markedet – og korpset stilte velvillig opp for å dele ut brød til byens befolkning. To lørdager før jul i 2002 delte vi ut 17400 brød(102 paller!!). Noen folk var nok litt skeptiske til hva denne gratis-utdelingen i byens gater var for noe. På Strandtorget ble det delt ut til folk idet de kjørte ut fra parkeringen. Når noen kjørte ut to ganger fra samme parkering, så skjønte vel de fleste at folk satte pris på å få brød gratis. Ingen oppgave for liten – ingen for stor var vel noe av korpsets motto! Vi ble betalt kr 35000,- for denne jobbene.

Brødutdeling på Lilletorget før jul i 2002

Ivrige foreldre har de siste årene vært kreative med sine dugnader. Det har vært demontering av kjøkken, som deretter er solgt på Finn.no. En gjeng brukte en helg med å rive et uthus i Hedmark. Lokaler har blitt ryddet, og ting fra dette har blitt solgt på Finn eller på loppemarkedet.

Riving av uthus på Stange

7 LEDELSEN

Her gis en kronologisk oppstilling av korpsets musikalske og administrative ledelse samt støttefunksjoner.

Korpslederfunksjonen ble innført i 1998. Tidligere hadde formann i korpset også vært korpsleder. Nå ble formann kalt styreleder og det ble valgt en egen korpsleder.

Dirigenter

Periode	Navn
1913-1914	Sturla Dahlback
1914-1916	Ola Linge
1916-1917	Peter Petersen
1918-1919	Edvard Dahlsveen
1920-1925	Daniel Botn
1925-1965	Edvard Dahlsveen
1965-1968	John Johannessen
1968-1971	Norvald Kleiven
1971-1973	Sigmunn Plassen
1973-1974	Norvald Kleiven
1974-1981	Sigmunn Plassen
1981-1982	Erik Sørlien
1982-1986	Knut Graftaas
1987-1989	Botolv Gjeldaker
1990-1993	Thor Fjerdrumsmoen
1993-1994	Emanuel Manilov

Periode	Navn
1995-1996	Tom Hagen / Erik Sørlien
1997-1998	Erik Sørlien – hovedkorpset Pia Elen Engeseth – juniorkorpset Tore Bjørheim – aspirantkorpset
1999-2000	Erik Sørlien – hovedkorpset, vårsemesteret Bjørnar Nilsen – hovedkorpset, høstsemesteret Pia Elen Engeseth – juniorkorpset, vårsemesteret Marte Norby Dybos – juniorkorpset, høstsemesteret Tore Bjørheim – aspirantkorpset, vårsemesteret
2001	Bjørnar Nilsen – hovedkorps og juniorkorps
2002-2007	Botolv Gjeldaker
2009	Geir Morten Smikop (vikar)
2009	Mina Ormestad Aurlund (vikar)
2009	Anne Mette Mauseth (vikar)
2011	Simone Brassien (vikar)
2008-2013	Sigfrid Lohnbakken

Formenn

Periode	Navn
1913-1917	Jan Olstad
1917-1923	H. Løken
1923-1925	Olaf Sørli
1925-1931	Richard Krekling
1931-1966	Harald Kristiansen
1966-1971	Erling Gaukstad

Periode	Navn
1971-1976	Aage B. Larsen
1976-1977	Torbjørn Aune
1977-1979	Birthe Nyeggen
1979-1980	Knut Kristoffersen
1980-1982	Bjørn Tomter
1982-1985	Trygve Andersen
1985-1986	Eivind Kjellsmoen
1986-1987	Ola Roterud
1987-1997	Harald Moen

Styreledere

Periode	Navn
1998-1999	Rita Thomassen
1999-2003	Geir Maller
2004-2006	Ole Magne Bakken
2006-2007	Arild Slåttsveen
2007	May Kunz
2007	Eli Stinterud
2007-2011	Kristoffer Dale
2011-2013	Ingunn Rønningen Kleven

Korpsledere

Periode	Navn
1997-1998	Harald Moen
1998	Thorleif Bang jr
1998	Anne Hosar
1999-2005	Per Arne Paulsen
2005-2008	Arild Slåttsveen
2008-2011	Arnar Nasset
2011-2013	Torunn Husum Bøhle

Støttegruppeleder

Periode	Navn
1989-1990	Unni Worum
1991-1993	Anne-Berit Frømyr
1994-1996	Anne Hosar
1997-1998	Hilde Bue Mathisen
1999	Nina Nilsen
2000	Kirsti Børde
2001-2006	Jenny Aaløkken
2006-2007	Ester Stensvold
2007-2010	Borghild Finsveen
2010-2013	Monika Nilsson

8 HISTORIER FRA HVERDAGSLIVET I KORPSET

BUSSTURER

Mang en buss-sjåfør som ikke kjenner Hammartun Skolekorps fra tidligere har kanskje tenkt at tur med korps er synonymt med kaos og rot på bussen. Her har nok mange blitt overrasket over de uskrevene regler som korpset har satt for seg selv. Før turen avsluttes tar hver musikanter ansvar for at sitt søppel havner ned i svartsekk. På denne måten blir det en triveligere avslutning på turen for alle – sjåføren slipper mye rydding i etterkant og korpset beholder et godt omdømme.

SANGENS- OG MUSIKKENS DAG – PÅFYLL AV VÆSKE

I mange år ble sangens- og musikkens dag markert i slutten av mai med oppmarsj fra Nordre til Søndre Park. Ett år var det rimelig varmt i været og en forelder spør om musikantene får noe drikke i parken etter oppmarsjen. ”Nei, det har vi nok ikke tenkt på ”, sier korpsleder som var klar til å gi tegn til avmarsj. ”Jeg ser om jeg får ordnet noe” blir sagt idet korpset begynner marsjeringen sørover. Idet korpset marsjerer kommer inn i Søndre Park, så står det en person og venter med to kasser brus.

Ingenting er umulig i Hammartun Skolekorps.

TANKER FRA MUSIKANTENE I 2013

Marte, klarinett, 15 år

Korps er en aktivitet som krever konsentrasjon og er en ganske krevende hobby. Men det er veldig morsomt når du når målene dine. Året har ganske mange høydepunkt når du går i Hammartun, både loppemarked, seminarer og ikke minst turene er noe alle gleder seg til.

Loppemarkedet holdes to ganger i året; våren og høsten. Da fylles Håkons hall fullt med alt fra leker til sykler. Musikantene er med og jobber hele helgen, fra vaffelsteking til utrydding av stabler med bøker og kjøring av lopper med tralle rundt i hallen.

Seminarene er også noe vi i korpset ser frem til, spesielt de med overnatting. Da er det sosiale aktiviteter om kveldene og flere timer med spilling om dagen. Seminarene slutter ofte med en konsert der foresatte og flere møter opp for å se hva musikantene har lært seg i løpet av helgen.

På grunn av loppemarkedet har Hammartun en flott økonomi. Derfor får vi dra på supre korpsturer der alle koser seg. Vi har bl.a. vært i Italia, Portugal, Bornholm i Danmark og i Tjøme. Nå som vi fyller 100 år skal vi dra til Spania, og alle aldersgrupper gleder seg veldig mye.

Nyttårskonsert er vinterens høydepunkt for de eldste. Da er det flere øvelser med musikanter fra andre korps, bl.a. fra Lillehammer Janitsjar. Det er lærerikt å spille med eldre og mer erfarne musikere. Da blir vi også bedre kjent med musikantene fra byens korps.

Flere av musikantene benytter seg av sommentilbudet til NMF Hedmark og Oppland. Det er en hel uke med spilling, sosiale aktiviteter og moro på Toneheim Folkehøgskole i Hamar. Vi utvikler oss mye på denne lille uka og gir oss ny giv til å komme tilbake og spille med de andre i korpset hjemme på Lillehammer.

Det er morsomt og sosialt å gå i Hammartun, alle er snille mot hverandre og til og med pausen med frukt er et lite høydepunkt i uken.

Å spille i korps er gøy, med både oppturer og nedturer. Iblant kan det være litt kjedelig med lite utfordringer, men da er turer, seminarer og sommerkurs til god hjelp! Korpset har gitt meg fordeler når det gjelder musikkfaget på skolen og mange gode minner og venner, gjennom de snart 8 årene jeg har spilt.

--o0o--

Albert, slagverk, 10 år

Å spille i korps er morsomt. Jeg blir kjent med andre og lærer noter. Det kuleste er å spille rockelåter! Jeg har spilt i Hammartun i snart 2 år, på slagverk.

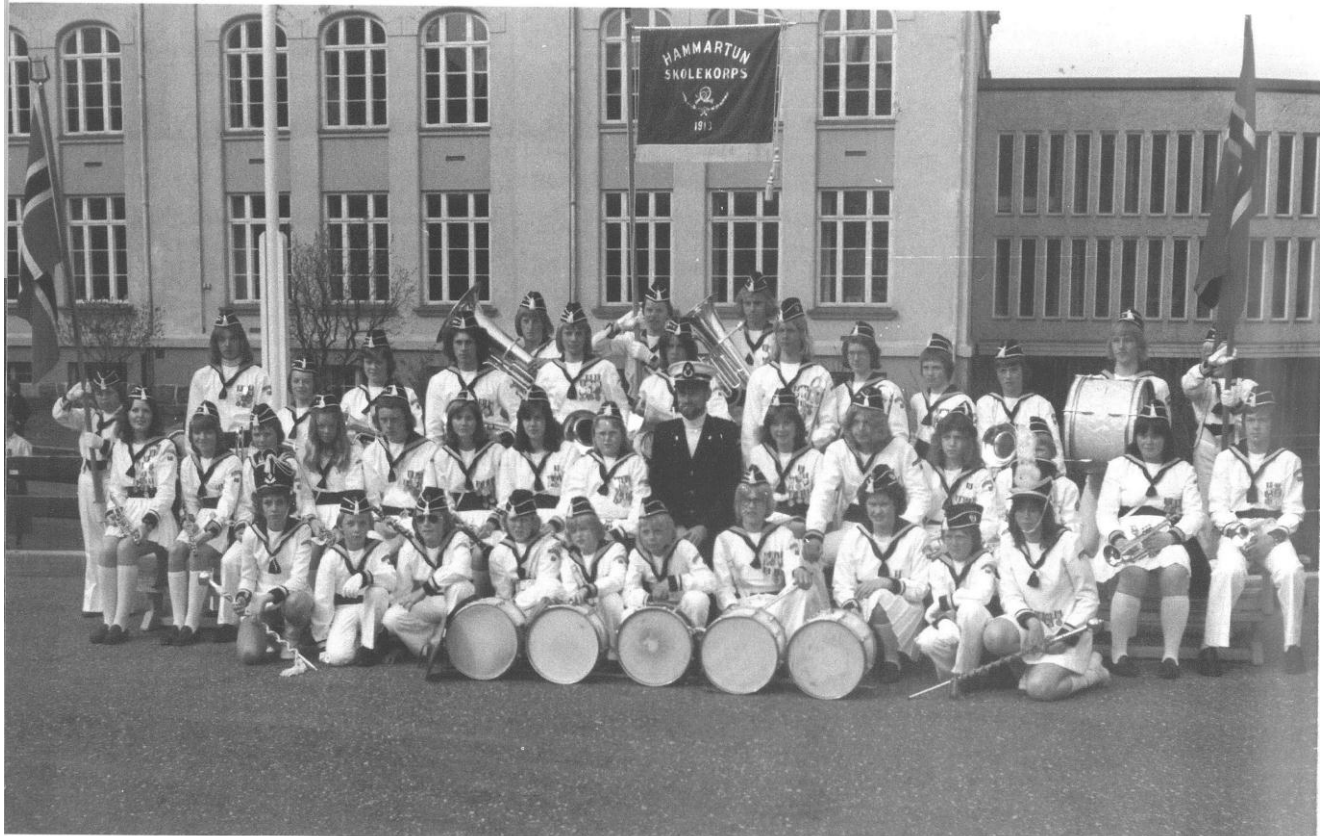
--o0o--

Sofie, trompet, 14 år

Korps er en sosial, underholdende og en krevende hobby. Det jeg synes er så fint er at alle har mulighet til å være med, uansett alder, styrke og hva man liker. Selv har jeg gått på alle mulige aktiviteter og idretter, men korps er fortsatt det jeg synes er morsomst og ikke minst den hobbyen jeg har hatt mest glede av.

9 BILDER FRA KORPSLIVET

1976

På skolegården 17. mai 1976.

1. rekke fra venstre: Wenche Sunde, Ståle Hannes, Ove Thorsrud, Odd Arve Sjøgren, Bjørn Aune, Jahn Terje Flatmoen, Anders Hove, Ingunn Jevnesveen, Hans Morten Graftaas, Anni Nyeggen.

2. rekke : Heidi Iversen, Jorunn Løvdal, Karl

Erik Berg, Mette Kari Worum, Morten Knarrum, Britt Helen Løvdal, Anne Marit Mythen, Terje Larsen, dirigent Sigmunn Plassen, Anne Stensvold, Erik Aune, Vidar Hansen, Vidar Nordbye, Bente Nyeggen, Ole Johan Hjortdal.

3. rekke: Willy Hage m.flagg, Hans Olav

Horten, Per Anton Skriden, Randi Botnan, Jarle Pedersen, Lars Tunli, Einar Larsen, Bjørn Evensen, Kristin Olsen?, Tore Svendsrud, Bjørn Strangstad, Roar Flatmoen, Jon Arne Johansen med flagg.

4. rekke: Frank Arne Andersen, Stig Kjetil Haugsvær med fane og Geir Bjerke.

2002

2003

Jubileumbilde 2003

1. rekke fra venstre: Stine Lundgaard, Khoa Minh Nguyen, Ole Siver Aaløkken, Petter Høyen, Bjørn Roar Finholt Bakken, Martine Tessand Iversen, Hilde Sofie Aaløkken, Helene Tessand Iversen, Morten Berg Engvoll, Lars Tomas Slåtsveen, Simen Elvestrand, Espen Haugen Dalbak, Lise Granlund.

2. rekke fra venstre: Dirigent Botolv Gjeldaker, Joacim Haukliken, Espen Berg Engvoll, Knut Arne Erlandsen Søybye, Haakon Paavo Laakso Nysted, Sondre Aanstad, Ragnhild Aaløkken, Tina Rekdal, Anne Marthe Lie Torgersen, Ragnhild Hjelle Carlson, Lisa Malen Krokengen, Karoline Johansen, Elisabeth Haugen Dalbak.

3. rekke fra venstre: Morten Aleksander Hopen, Gaute Haustveit Johansson, Sander Bjørnhaug, Tina Elvestrand, Karoline S. Thomsvik, Irene Hov, Bodil Hov, Ida Johansen, Marte Paulsen, Lillian Haukliken, Ngan Nguyen, Kristin Fyksen.

4. rekke fra venstre: Thomas Bræin, Andreas Slåtsveen, Thomas André Krokengen, Anina Bjørnhaug, Stig Henning Aaløkken, Magnus Maller, Ben Roar Rasch, Line Skogli, Kristin Hosar, Jon Erik Rekdal, Lars Helge Finholt Bakken.

Fraværende: Niklas Nikman.

Vinterspillene 2003

2004

Matsservering 17. mai 2004

2005

Julespilling i Storgata 2005

2012

HO-mesterskapet

Jømna-Heradsbygd cup

2013

Fra venstre: Linnea L. Holen, Emma W. Gravrok, Marte Granlund, Ragna S. Sørlien, Hedda A. Krisitiansen

Fra venstre: Håvard K. Brennum, Magnus A. Bolstad, Karen Rudi Dahl, Kristian F. Liven, Inger Marie Karlsen, Simon Jaccard

Fra venstre: Sindre K. Brennum, Elias D. Holmen, Øystein K. Brennum, Albert Øverli.

Fra venstre: Edle L. Hansen, Oda Marie Fagerjord, Janne Hov, Filippa Rydstedt, Stine V. Hansen

Fra venstre: Kristoffer Jørgensborg, Ola Jensvoll, Eline Jørgensborg, Ane Rudi Dahl

Fra venstre: Vilde Fevang, Caroline W. Berntzen, Marie Jørgensborg

1. rekke fra venstre: Åsne Rudi Dahl, Edvard S. Haugen, Hanne Iren Krokengen, Erle W. Lunde, Thilde R. Olsen, Inger Else S. Larsen.

2. rekke fra venstre: Sofie R. Kleven, Gina K. Kvernes, Lars Henning Krokengen.